

Tot canvia

Un relat de: [SrGarcia](#)

Mai m'havien agradat els nois; els trobava una colla de salvatges que només pensaven a jugar al futbol, donar-se cops de puny i cavar clots a terra.

Alguna cosa devia haver canviat perquè de sobte em va agradar la seva companyia i el seu somriure. Fins i tot el seu record.

Alguna cosa havia canviat i no eren ells; seguien sent tan assalvatjats i silvestres com sempre.

Jo volia tenir-ne un per a mi sola, com feien moltes de les meves amigues, però amb els de la meva edat no hi havia manera i els més grans no em feien cas.

Em vaig comprar el biquini més bonic que vaig trobar. Vaig anar al riu a banyar-me. Feia goig, ja ho sé. Només em miraven els homes vells, de vint anys cap amunt.

Vaig veure un noi que s'acostava a la vora del riu, com si es volgués banyar. Va entrar i no va entrar, es va banyar i no es va banyar.

Li vaig dir: A veure si t'aclareixes, noi; ja fas patxoca amb això de banyar-te i no banyar-te.

El noi em va dir: *Convé saber que la guerra és comuna a totes les coses i que la justícia és discòrdia. I va afegir: Encara que recorris tots els camins, no trobaràs els límits de l'ànima.*

Vaig pensar: Ho veig i no ho veig; m'ho crec i no m'ho crec; l'estimo i no l'estimo.

En veure'm torbada, em va voler consolar: *L'ànima se't tenyeix del color dels teus pensaments. Res és permanent a excepció del canvi. Va acabar, mirant-me als ulls: Sense esperança es troba l'inesperat.*

Ens vam fer un petó i no ens en vam fer cap.